

ADAM BLADE

Canavar Peşinde

ALEV KUŞU

➡ EPOS ⚡

Canavar Peşinde

Avantia'yı korumakta olan altı canavar var: Ateş Ejderhası Ferno, Deniz Yılanı Sepron, Dağ Trolü Arkta, At-Adam Tagus, Kar Canavarı Nanuk ve Alev Kuşu Epos. Bu canavarlar, Kara Büyücü Malvel'in yaptığı kötü büyü nedeniyle, bir zamanlar korudukları toprakları yerle bir etmeye başladılar.

Tom şimdi, Canavarların en korkuncu olduğu söylenen Ateş Kuşu Epos ile karşı karşıya. Epos'u etkisine alan kötü büyüü bozması şart. Yoksa Avantia'yı kurtaramayacak...

Señnin diğerk kitaplarını kaçırmayın:

- Ateş Ejderhası Ferno
- Deniz Yılanı Sepron
- Dağ Trolü Arkta
- At Adam Tagus
- Kar Canavarı Nanuk

9 yaş ve
üstü

www.beyazbalina.com.tr
www.beyazbalinaalisveris.com.tr

5.00 TL

ISBN 978 975 999 533 1

9 789759 995331

1. Baskı: Beyaz Balina Yayınları, İstanbul 2011

Beyaz Balina Yayınları

CANAVAR PEŞİNDE - 6
Alev Kuşu Epos

Beast Quest
EPOS
The Flame Bird
Adam Blade

ISBN: 978-975-999-533-1

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 13695
MATBAA SERTİFİKA NO: 16318

© Working Partners Limited, 2007

© İllüstrasyonlar: Orchard Books 2007

© Kapak İllüstrasyonu: David Wyatt 2007

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Beyaz Balina Yayınları'na aittir.

Yayın yönetmeni: Bülent Oktay

Editör: Aslı Onat

Son okuma: Yasemin Büte

Çeviren: Bahar Ulukan Şentürk

Grafik uygulama: İlknur Muştu

Baskı ve cilt: Oktay Matbaacılık, İstanbul

Beyaz Balina Yayınları

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 41 41 - 544 66 68 - 544 66 69 Faks: 0212 544 66 70

info@beyazbalina.com.tr

Genel Dağıtım: **YELPAZE DAĞITIM**

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 K: 1 D: 1

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 544 46 46 - 544 32 02 - 03

Faks: 0212 544 87 86

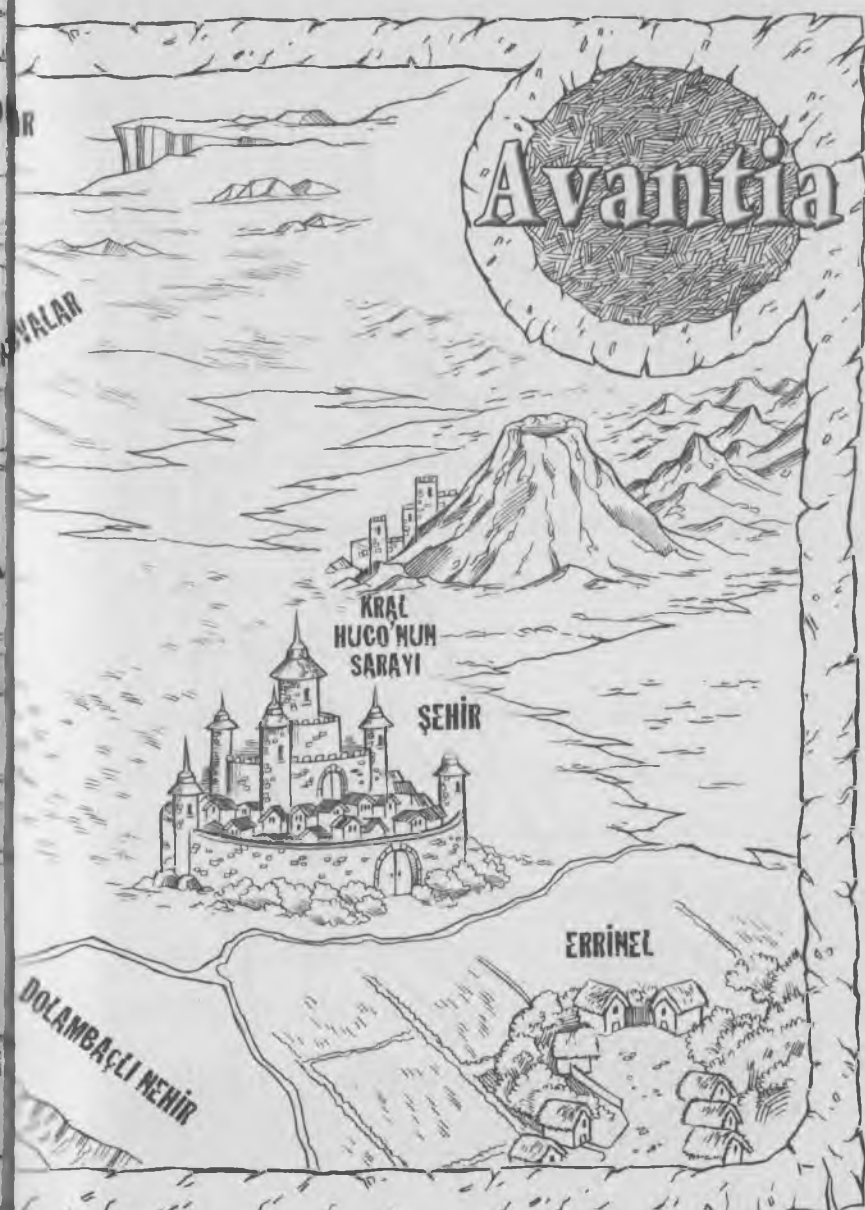
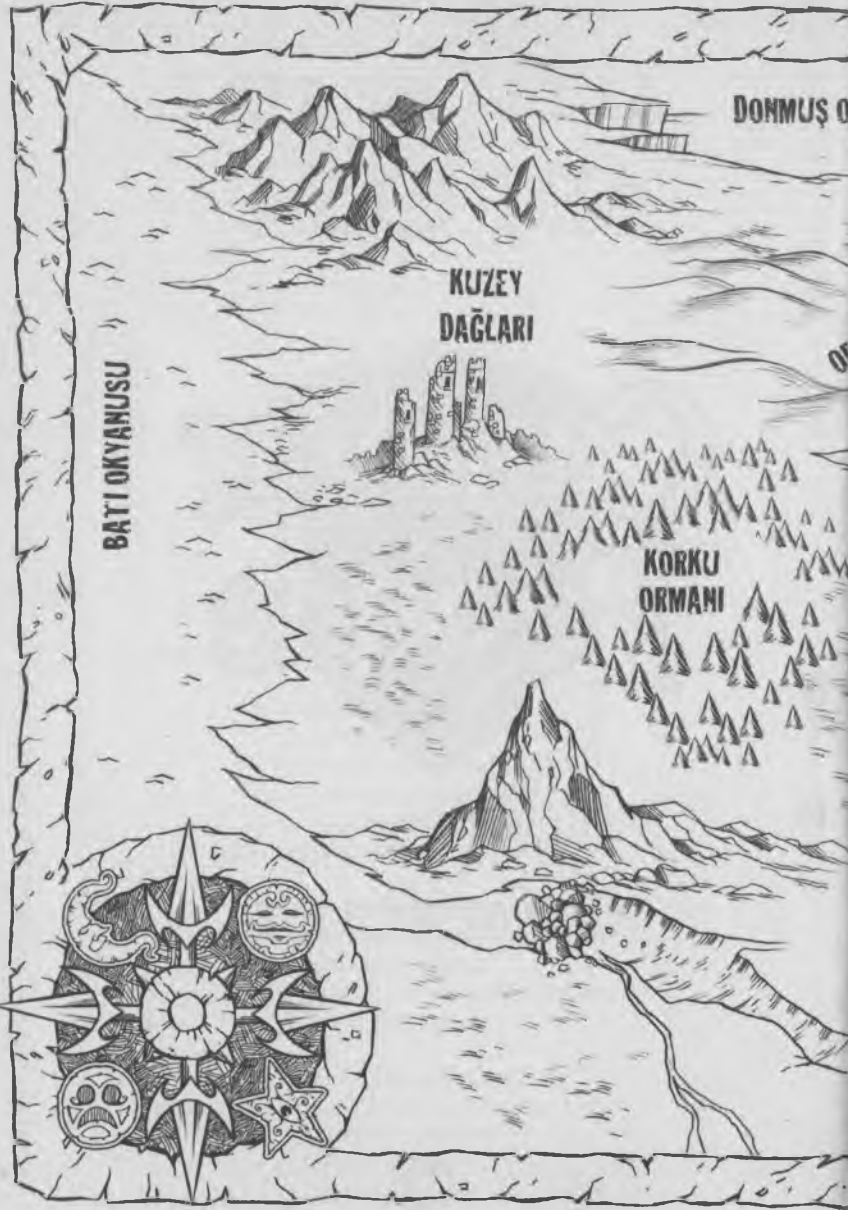
ALEV KUŞU

☞EPOŞ☞

Canavar
Peşinde

ADAM BLADE

Avantia Krallığı'na hoş geldin. Benim ismim Aduro, Kral Hugo'nun sarayında yaşayan iyi bir büyücüyüm. Aramıza zor bir zamanda katıldın. Sana açıklamama izin ver...

Antik Yazıtlar'da, barış içindeki krallığımızı bir tehlikenin beklediği yazılı.

İşte o gün geldi.

Kara Büyücü Malvel'in yaptığı kötü büyü nedeniyle altı Canavar, yani ateş ejderhası, deniz canavarı, dağ trolü, at-adam, kar canavarı ve alev kuşu ortaya çıktılar. Bu Canavarlar, bir zamanlar korudukları toprakları şimdi yerle bir ediyorlar.

Avantia, şu anda büyük bir tehlike içinde.

Antik Yazıtlar'da beklenmedik bir

*kahramanın ortaya çıkacağı kehaneti yazılı.
Bir erkek çocuğunun Canavarları lanetin
etkisinden çıkarıp, krallığı kurtaracak bir
maceraya atılacağı yazıyor.*

*Bu çocuğun kim olduğunu bilmiyoruz. Tek
bildiğimiz, zamanın artık gelmiş olduğu ...*

*Genç kahramanımızın bu maceraya
girişecek cesareti ve yüreği olsun diye dua
ediyoruz. Olan biteni izleyip beklerken bize
katılacak mısın?*

Avantia seni saygıyla selamlar,

Aduro

GİRİŞ

“Kayboldum,” diye düşündü Owen.

İzlediği tünel, yine karanlık bir mağaraya açılmıştı. Geldiği yoldan geri dönmeye çalışan çocuk, paniğe kapıldı. Çaresizlik içindeydi. Kayadan duvarların üstünde tebeşirle izler bırakmıştı ama etraf, onları göremeyeceği kadar karanlıktı şimdi.

Owen, kasabanın kuzeyindeki mağaraların etrafında oynarken, mağaralardan gelen tuhaf sesler duymuştu.

Gıcırtı ve tırmalama sesleri. İnsanlar mağaralara pek girmezdi çünkü tekinsiz yerlerdi ve yeraltına doğru kilometrelerce uzandıkları söylenirdi. Ayrıca kayaların düşmesi de sık rastlanan bir olaydı. Fakat Owen, duyduğu sesi göz ardı edemedi.

“Mağaraya bir hayvan girmiş ve orada kaybolmuş olmalı,” dedi kendi kendine.

“O zavallıcığa yardım etmek ne kadar vaktimi alabilir ki...”

Duyduğu tırmalama seslerini takip etmeye çalışmış ama sonunda kaybolmuştu. Böylece buz gibi karanlığın ortasında bir başına kalakalmıştı.

“Kimse yok mu?” diye seslendi. Sesi ürkütücü bir biçimde yankılandı. Bu mağaralar en ufak sesin bile yönünü saptırıyor ve sesin aslında nereden geldiğini anlamak mümkün olmuyordu.

Owen, birden önünde bir şey hissetti; parmakları oyuk bir kayaya değmişti. Çocuk, yeni bir mağaranın ağzına geldiğini anladı. Biraz ileride, soluk bir ışık vardı. Başını kaldırdığında, tepesindeki kayanın arasındaki yarıktan gri gökyüzünü gördü.

Ayağı yerdeki bir şeye sürtünmüştü. Yanmış bir zırhın parçasıydı bu. Owen yerdeki yanık zırhın nereden gelmiş olduğunu merak etti. Peki ya onu giyen adama ne olmuştu? Şövalyelerin yüzlerini ve çenelerini korumak için kullandıkları başlıklara benziyordu bu. Yalnızca biraz daha küçüğüydü.

Birdenbire sessizliği yırtan korkunç bir çığlık duyan Owen, korkuyla bağırdı ve deli gibi koşmaya başladı.

Gölgelerin arasından karanlık bir şekil çıktı ve Owen'ın tepesinde dikildi. Owen, bu yaratığın dev bir kuş olduğunu dehşetle gördü!

Yelken gibi geniş ve büyük kanatları iki yana açılmıştı. Kısacık, altın rengi tüylerle kaplıydı.

Gagası ise bir kılıç gibi sivri ve uzundu. Alev alev yanan gözleri, Owen'a dikilmişti. Yaratığın dev pençeleri, kayaları çiziyordu.

Owen mağaranın dışından duyduğu sesin, yaratığın pençelerinden geldiğini anladı.

Kurtarmak istediği hayvan buydu işte... Halbuki şimdi *Owen*'in kurtarılmaya ihtiyacı vardı. Hem de hemen!

Yaratık birden sendeledi, ardından da o dev,
tüylü cüssesi alev aldı! Canavar havaya yükselip dev
kanatlarını delice çırparak Owen'a saldırdığında,
çocuk kendini yere attı...

BİRİNCİ BÖLÜM

KIZGIN TEHLİKE

Tom arkasından gelen arkadaşı Elenna'ya "Artık ormana varmış olmalıyız," diye seslendi ve kılıcını çekerek ilerlemelerini engelleyen dikenli çalılıkları kesti. Tepelerindeki kocaman dallardan gri gökyüzü zor bela görünüyordu.

"Endişelenme, başaracağım," dedi Elenna. Tom'un siyah atı Fırtına'yı yularından tutmuş çekiyordu.

Bir an için durup ata yaslandı. “Ama biraz ara versek iyi olacak.”

Elenna'nın evcil kurdu Gümüş, çalılıkların arasına girip havlamaya başlamıştı. “Duyuyor musun?” diyen Elenna gülümsedi, “Gümüş de benimle aynı fikirde.”

Fakat Tom, başını iki yana sallayarak, “Buraya gelebilmek iki haftamızı aldı,” dedi. “Yola devam etmeliyiz.”

“Dev bir alev kuşunu öldürmek için sıraya girenlerin çok olduğunu sanmıyorum!” dedi Elenna.

Tom da bitkindi ama kararlılıkla önlerindeki çalılıarı kesip biçerek, ilerleyebilmeleri için yol açıyordu. Avantia Kralı Hugo, ona çok önemli bir görev vermişti. Sonuca bu kadar yaklaşmışken vazgeçemezdi.

Görevi, krallığı Canavarların tehdidinden kurtarmaktı.

Canavarlar ise Malvel'in büyüyle lanetlenmişlerdi. Tom, Canavarların yalnızca masalarda geçtiğini sanırdı ama artık onların gerçek olduğunu çok iyi biliyordu.

Elenna ve Gümüş de Tom'a katılmışlar ve Canavarları Malvel'in lanetinden kurtarmak için hayatlarını birlikte tehlikeye atmışlardı.

O güne dek tek gözlü bir dev, bir deniz yılanı, bir at-adam, bir ateş ejderhası ve korkunç bir kar canavarıyla savaşmış ve onları Malvel'in lanetinden kurtarmayı başarmışlardı. Yeni görevleri ise Alev Kuşu Epos'u lanetten kurtarmaktı.

Tom kalkanını çıkardı ve onunla yabani otları ezmeye başladı.

"Haritaya bakarken birkaç dakika dinlenelim," dedi Elenna'ya.

“Ne iyi olur!” dedi Elenna, hemen Gümüş’ün yanına çökerek. Fırtına ise dinlenmek için çenesini Elenna’nın omzuna dayadı.

Tom cebinden büyüdü Avantia haritasını çıkardı. Haritayı ona, Kralın danışmanı Büyücü Aduro vermişti.

Sonra Elenna’nın yanına oturdu. Parmağıyla haritanın üstünde yükselen ağaçları, tepeleri ve gölleri izlerken, yeşil bir çizgi, Elenna’yla kuzeyin donmuş ovalarından doğunun büyük ormanlarına doğru yaptıkları yolculuğun rotasını gösteriyordu.

“Neredeyse ormanın sonuna gelmişiz,” dedi Tom rahatlayarak.

Elenna haritada ormanın arkasında görünen minyatür bir dağı göstererek, “Bu bir volkan olmalı,” dedi. Elenna haritaya bakarken, dağın üstünden minik dumanlar yükseliyordu.

“Bu aktif bir volkan değil,” dedi Tom. “Haritaya göre Epos’u orada bulacağız.” İçini bir heyecan sarmıştı. “Aduro, alev kuşunun Canavarların en güçlüsü olduğunu söylemişti.”

Haritaya bakıp kaşlarını çattı. “İnsan, aktif olmasa bile neden bir volkanın yanı başına kasaba kurar ki?”

“Volkanların etrafındaki toprak çok verimlidir, bu sayede ürünler iyi yetişir,” dedi Elenna. “Bunu amcamdan öğrenmiştim.” Ellerine baktı. “Kasabamı terk edeli çok uzun zaman oldu... Oradaki insanları özledim.”

Tom gülümsedi. “Görevimizi tamamladığımızda, Aduro’nun seni eve yollayacağına bahse girerim.”

“Peki ya sen?” dedi Elenna. “Amcanın ve yengenin yanına geri dönecek misin?”

“Umarım,” dedi Tom uzaklara bakarak “ama asıl istediğim babamı bulmak.”

Annesi, Tom’u doğururken ölmüştü ve babası Taladon da bundan kısa bir süre sonra ortadan kaybolmuştu. Tom, amcası ve yengesi tarafından büyütülmüştü ama bir gün babasını bulacağından umudunu kesmemişti. Tom’un babası hakkında tek bildiği, onun da bir zamanlar Kral Hugo’ya hizmet etmiş olduğuydu...

“Bekle,” dedi Tom burnunu çekerek. “Sen de duman kokusu alıyor musun?”

Elenna öksürdü. “Birileri ateş yakmış herhalde.”

Birdenbire ormanda büyük bir gümbürtü koptu ve altlarındaki zemin sarsıldı. Fırtına kişneyerek şaha kalkarken, Tom ve Elenna da ayağa fırlamışlardı. Tom başını kaldırdığında, yaprakların arasından yükselen simsiyah dumanları gördü.

Havada havai fişeklere benzeyen küçük ateş topları uçuşuyordu.

“Volkan,” dedi Elenna korkuyla yutkunarak, “patlamak üzere!”

“Hemen sığınacak bir yer bulmalıyız,” dedi Tom. “Bunlara alev kuşu neden oluyor sanırım!”

Elenna ise donup kalmış, gözlerini Tom’un arkasına dikmişti. “Ba... bak,” dedi kekeleyerek.

Tom arkasına döndüğünde, kalbi yerinden çıkacak gibi oldu.

Orada kuşa benzeyen, dev bir yaratık dikiliyordu. Aralarında bir iki adımlık mesafe ya vardı ya yoktu. Çıkıntılı, sivri bir gagası vardı ve etrafa mor kıvılcımlarla alevler saçıyordu. Kaslı bacaklarından birine altın bir şerit bağlanmıştı. Dev kanatlarını çırparak ilerlerken, etraf alevlerle aydınlanıyordu.

“Epos,” dedi Tom nefesi kesilerek. Parmakları, kılıcının kabzasını sımsıkı kavramıştı.

“Buraya onu bulmaya gelmiştik, ama o, bizden önce davrandı!”

Canavarın kırmızı, vahşi gözleri kısılmıştı. Tom, kuşun ayaklarındaki mor alevlerin bir ateş topuna dönüştüğünü gördü.

Epos, öfkeli bir çığlık atarak ateş topunu Tom'a fırlattı!

İKİNCİ BÖLÜM YAKICI SIRLAR

“Geri çekil!” diye bağırdı Tom kalkanını önünde tutarak.

Elenna hemen Fırtına'yı ağaçların arasına çekti. Gümüş de ayaklarının dibinde onu izliyordu.

Ateş topu, kalkana çarparak patladı. Tom yüzlerce minik kıvılcımın havada

uçuştüğünü görünce heyecanla yutkundu. Kıvılcımlar, değdikleri her yeri aydınlatıyordu. Soğukkanlılığını korumaya çalışarak arkadaşına döndü çocuk.

“Fırtına’yı al,” diye bağırdı. “Çabuk volkanın yakınındaki kasabaya git ve yardım getir.”

Elenna, atın sırtına atladı. Etraf, dumandan simsiyahtı. “Dikkatli ol Tom!” diye bağırdı. Ardından Fırtına’yı mahmuzladı ve yanlarında Gümüş’le hızla yola çıktılar.

Tom, Epos’la yüzleşmek için döndü. Canavarın, pençelerinin arasında yeni bir ateş topu hazırlamakta olduğunu korkuyla fark etti.

Gördüğü manzara Tom’un tüm cesaretini alıp götürmüştü ama yine de kımıldamadı ve ahşap kalkanını havaya kaldırdı. Kalkanın alt kısmında Ateş Ejderhası Ferno’nun pullu derisi parlıyordu. Kalkanı Tom’u ateşten koruyordu ama Epos’un büyüleri alevlerine ikinci kez dayanabilir miydi?

Ateş topu kalkana öyle hızlı çarptı ki Tom,
darbenin etkisiyle yere düştü. Kalkan yanmıştı ama
parçalanmamıştı.

Alev kuşu öfkeyle çılgık attı, ardından yanan yapraklara çarpa çarpa gri gökyüzüne uçtu.

“Geri dön!” diye bağırdı Tom. Gözleri dumandan yaşarmıştı. “Seninle işim henüz bitmedi!”

Ancak etrafı alevlerle çevrilmişti. Canavarın ateş topu, etrafındaki tüm ağaçları ateşe vermişti.

Birdenbire paniğe kapılarak, “Ne yapacağım şimdi?” diye düşündü.

Çaresizce bir çıkış yolu ararken, birilerinin ona doğru yaklaştığını fark etti.

Maskeli adamlardan oluşan bir gruptu bu!

Daha hareket bile edemedi, onu bileklerinden yakalayıp havaya kaldırdılar...

“Hey!” diye bağırdı Tom. “Bırakın beni!”

“Sakin ol,” dedi Tom’un bileklerini tutan adam nefes nefese.

“Gören de yardıma ihtiyacın yok sanır!”

“Bizi arkadaşın yolladı. Seni kasabada bekliyor,” dedi Tom’un ayak bileklerini tutan diğer bir adam.

Tom, kendinden geçmişti. Birkaç dakika sonra adamlar, Tom’u yere indirdiler. Alevlerin en çok yayıldığı bölgeden kaçıp kurtulmuşlardı.

Tom, ayağa kalkıp üstünü başını silkelerken, “Teşekkürler!” dedi. “Bu arada, benim adım Tom.”

“Ben de Raymond,” dedi onunla konuşan ilk adam. “Şimdilik seni burada bırakmak zorundayız. Orman yangını hızla kasabamıza doğru ilerliyor. Eğer yangını söndüremezsek, evlerimiz yanıp kül olabilir. Ayrıca volkan da her an patlayabilir... Durum kötü anlayacağın... ama yine de bir şeyler yapmak zorundayız!”

Sonra duman azaldı ve Tom, volkanın eteklerindeki kasabada olduklarını fark etti.

Yangın, ormanın kenarındaki evlere neredeyse ulaşmıştı ve bir grup kasabalı, alevleri söndürmeye çalışıyordu. Tom, Raymond ile diğer adamların onlara yardım etmek için toplanmalarını izledi.

Ardından bir şeyin elini yaladığını hissetti. Bu Gümüş'tü!

O sırada Elenna da elinde bir sürahi dolusu suyla yanına geldi. "Ah Tom," dedi. "İyi olduğuna o kadar memnunum ki!" Tom suyu minnettarlıkla içerken, Elenna sesini alçaltarak sordu. "Epos'a ne oldu?"

"Uçup gitti," dedi Tom. Fırtına eğilerek burnunu saçlarına sürterken, Tom hâlâ nefes nefeseydi.

"Bugüne dek altı Canavarla karşılaştık," dedi Elenna. "Ve hiçbiri bize bu Canavar gibi saldırmamıştı."

"Evet," dedi Tom. Kasabalıların oraya buraya koşturarak çaresizce orman yangınını söndürmeye çalışmalarını izliyordu.

“İçimden bir ses, Epos’la mücadelemizin zorlu geçeceğini söylüyor. Alevlerin, kasabanın etrafını sarmasına neden oldu. Şimdi ne içeri giren olabilir ne de dışarı çıkan.”

Elenna, onaylarcasına başını salladı.
“Bacağındaki altın şeridi gördün mü?”

“Malvel, Epos’u o şerit sayesinde yönetiyor olmalı,” dedi Tom. “Şeridi hemen çıkarmalıyız.”

Tam o sırada Tom yaşlarında zayıf, kumral, bir çocuk yanan ormandan fırladı. Sürekli öksürüyordu ve elinde yanan bir çuval vardı. Yangını söndürmek için uğraşiyor olmalıydı. Çenesini ve boynunu eski bir zırh koruyordu. Koşarken, çimenliklere yığılıverdi.

Elenna ve Tom, hemen çocuğun yardımına koştular.

“İyi misin?” diye sordu Tom çocuğa, boynundaki zırhı çıkarmasına yardım ederken. “Adın nedir?”

“Owen,” dedi çocuk boğuk bir sesle.

Başını kaldırmış, Tom ve Elenna'ya bakıyordu. Yüzü isten kapkara olmuştu. "Kasabamız yerle bir olacak! Bu kadar az adamla yangını söndürmemiz çok zor."

Elenna, ona elindeki sürahidenden su verdi ve çocuk suyu kana kana içti.

"Diğerleri nerede?" diye sordu Tom. Konuşurken, gözü çocuğun elindeki zırh parçasına takılmıştı.

"Volkan faaliyete geçtiğinde çoğu insan kasabayı terk etti," dedi Owen zayıf bir sesle. "Ailem ve birkaç kişi kalıp ekinleri korumaya çalıştılar. İşlerin ne kadar kötüye gittiğinin farkında değildik."

Elenna, dumanı tütmeekte olan volkana baktı. "Şimdi ise hepimiz tuzaga düşürüldük."

"Endişelenme," dedi Tom, Owen'ı omuzlarından kavrayarak. "Bu zırhı nereden aldın?"

Owen kaşlarını çattı. “Ben... ben... şey, onu mağarada buldum.”

“Zırhın diğer parçaları nerede?” diye sordu Tom.

Kendini tutmaya çalışıyordu. Ancak parmakları, çocuğun omzunu sımsıkı kavramıştı.

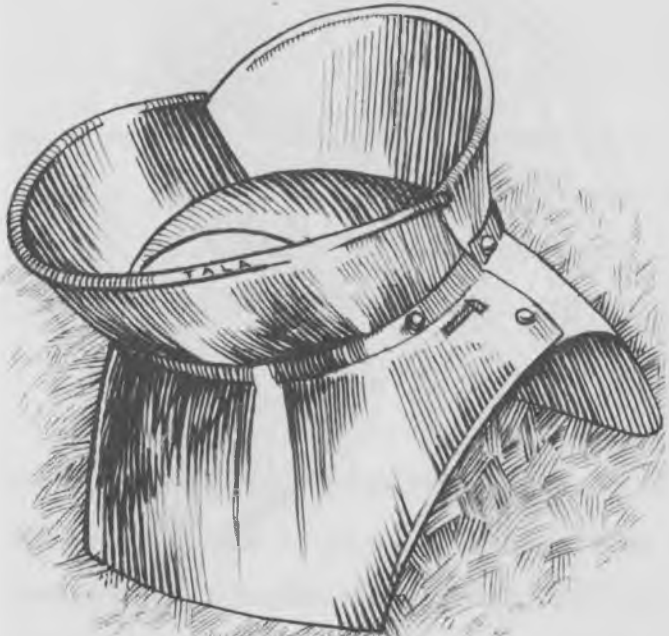
“Bilmiyorum!” diye bağırdı Owen geriye kaçarak. Doğrulup kaşlarını çatarak Tom’a baktı, bir yandan da omzunu ovuşturuyordu.

“Tom!” diyen Elenna, arkadaşının elini çocuğun omzundan çekti. “Neyin var?”

“Üzgünüm,” diye mırıldandı Tom. “Ama şey... bu zırh benim büyüdüğüm kasabadaki nalbantta yapılmış.” Zırhın metaline işlenmiş küçük bir deseni gösterdi. “Amcam sattığı her şeyin üstüne bu deseni işlerdi.”

Elenna, zırhı eline alıp inceledi. “Hey, buraya bir şeyler daha yazılmış.” Metalin üstündeki kir pası ovaladı ve okudu: “T...A...L...A...”

“Taladon,” diye fısıldadı Tom. Heyecandan midesi altüst olmuştu. “Elenna, bu zırh babama ait!”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM MAĞARALARA KAÇIŞ

Tom, zırhı denedi. Üzerine tam oturmuştu.

Elenna ona baktı. “Bu, babanın küçükken kendi zırhının olduğu anlamına geliyor. Ama neden?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Tom. “Babam bir şövalye değildi.” Zırhı çıkararak, düşünceli bir biçimde inceledi.

Birden ayaklarının altındaki toprak sarsıldı ve gökyüzüne kıvılcımlar sıçradı.

“Volkan!” dedi Owen şaşkınlıkla.

Elenna, elini boğazına götürdü. Tom da aynı şeyi hissetmişti. Hava birdenbire çok ısınmıştı. Sıcaklık tenlerine iğne gibi batıyor, aldıkları her nefes ciğerlerini yakıyordu.

“Çabuk sığınacak bir yer bulun!” diye kükredi Raymond. Yanan ormandan çıkmıştı ve kollarında birini taşıyordu.

Tom ve Elenna Owen’ı çekip büyük bir meşe ağacının altına sığındılar. Fırtına Owen’ın başında duruyor, taş parçacıkları ve is gökyüzünden yağarken onu koruyordu. Gümüş ise etrafta koşturuyor, Raymond ve bitkin kasabalıları sığınağa yönlendiriyordu.

Yerdeki sarsıntı sona erinceye kadar gergin bir şekilde bekleştiler.

Raymond, yüzündeki isi ve teri silerek, “Yangını söndürmemiz olanaksız,” dedi nefes nefese. “Ve eğer volkan patlarsa açık bir alanda hayatta kalamayız. Mağaralara sığınıp bir mucizenin gerçekleşmesini bekleyeceğiz.”

Elenna Tom’a baktı. “Acaba zırhın kalan parçalarını bulabilir miyiz?”

Tom’un kalbi heyecanla çarpıyordu. Tüm hayatı boyunca çaresizce babası hakkında bir şeyler öğrenmek istemişti. Şimdi ise bir ipucu bulmuştu ama zamanlama çok kötüydü. Başını sallayarak “Görevimiz daha önemli,” dedi.

O sırada cebinden boynuz şeklinde bir boru çıkaran Raymond, “Acil durum borusunu çalacağım,” dedi. “Kasabadaki herkes bu sesi duyduklarında mağaralara gitmeleri gerektiğini biliyor.”

Elenna kaşlarını çattı. “Ama volkan patlarsa mağaralar da lavla dolabilir!”

“Gidebileceğimiz başka bir yer yok ki,” dedi bir kadın.

“Biraz bekleyin,” diyen Tom, cebinden sihirli Avantia haritasını çıkardı ve haritayı açarak mağaraları inceledi. Mağaraların arasında, açık kırmızı bir çizgi belirmişti. Orada bir patika vardı! Haritayı kimse görmeden tekrar hızlıca katladı. “Mağaraların içinden geçen güvenli bir patika var sanırım,” dedi. “Kraliyet şehriden uzak değiliz.”

“Olabilir,” dedi Raymond yavaşça başını sallayarak.

“Belki de kraldan yardım isteyebiliriz,” diyen Owen’ın yüzü aydınlanmıştı.

“Bu bizim tek şansımız,” dedi Tom.

Raymond başını sallayarak onayladı ve elindeki boruyu çaldı. Boru, gümbür gümbür öttü, öyle ki Tom sesin kilometrelerce öteden duyulabileceğini tahmin ediyordu.

Raymond yerle bir olmuş kasabaya doğru ilerlerken, Tom ve Elenna da onu izlediler. Fırtına, sırtında Owen ile yaralı bir kadını taşıyordu. Süngertaşları ve yoğun is, yollarla binaları kaplamıştı. Dumanlı havada berbat bir çürük yumurta kokusu vardı. Tom, kokunun volkanın saçtığı sülfürden kaynaklandığını tahmin ediyordu. İnsanlar ağır adımlarla sessizce ilerliyorlardı. Gümüş ise yürürken dikkatli ve parlak gözlerle etrafına bakıyordu; yerdeki en ufak bir titreşimde herkesi uyarmaya hazırdı.

Raymond ve Tom'un grubu yanlarına varana kadar, diğer kasabalılar mağaralara çoktan ulaşmıştı. Birkaç adam ve kadından oluşuyorlar, solgun, kirli ve bitkin görünüyorlardı. Ayakuçlarında da üç kirli köpek yatıyordu. Gümüş onları selamlamak için öne atıldı. Yaşlıca bir kadın, yollarını aydınlatmak için bir mumu üçe bölüyordu.

Gülümseyerek Tom ve Elenna'ya da birer parça mum verdi.

Tom, mağaranın karanlık ağzına baktı. Babası, bu mağaraları yıllar önce keşfetmiş olmalıydı. Taladon, Epos'la da karşılaşmış mıydı acaba?

“Ben yolu gösteririm,” dedi Tom, Raymond'a dönerek. “Elimde bir harita var ve sizler benden daha yorgunsunuz. Tünelleri inceleyip nerelerden geçebileceğimizi bulurum.”

Raymond gülümsedi. “Sen cesur birisin Tom. Haydi bize yolu göster.”

Mağaraya adım atar atmaz, Tom'un sıcaktan alev alev yanan yüzüne soğuk hava çarptı. Serin havayı içine çekmek rahatlatıcıydı ama derinlere indikçe, oksijen azalıyordu.

Tom insanların ayak seslerini duyuyordu. Elenna arkasından yürüyor, eliyle Owen'a işaret edip onları izleyenleri cesaretlendirmeye çalışıyordu.

Tom etrafına bakınca herkesin elindeki mumları sıkıca tuttuğunu, önlerindeki zayıf ışıkla yürüdüklerini fark etti. Karanlıkta hayalet gibi görünüyordlardı. Volkandan gelen gümbürtüler, tepelerindeki tavandan toz yağmasına neden oluyordu.

Köpekler inlemeye başlamışlardı ama Gümüş sert bir sesle havlayınca, hepsi sustu. Yaralı kadın, yorgunluktan baygın halde Fırtına'nın sırtında yatıyordu. At, dikkatli adımlarla kıvrılan yolu izlemeye devam etti.

Tom yokuş aşağı inen yola saparak, tehlikeli patikalara doğru ilerledi. Nihayet grup, kayalıklı tünelde bir yol ayırımına ulaştı. Haritadaki kırmızı ışık solmuştu.

“Kraliyet şehrinin yakınlarında olmalıyız,” dedi Tom, “ama dışarı nasıl çıkacağız?”

Elenna haritaya bakarak kaşlarını çattı. “Buradan itibaren yolumuzu kendi başımıza bulmamız gerekiyor.”

Tom, solundaki patikaya baktı.

“Galiba burada toprak kayması olmuş,” diye fısıldadı. “Belki de önceden burada bir çıkış vardı ama şimdi tamamen kapanmış.”

Mağarada yeniden bir gümbürtü duyuldu.

Tom, içinde kabaran panik duygusunu bastırmaya çalışıyordu ama Elenna'ya düşündüklerini söylemek zorundaydı.

“Dışarı çıkamıyoruz,” dedi arkadaşına dönerek.
“Buraya hapsoldük!”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM GEÇMİŞTEN GELEN HİKÂYELER

“Tom,” diye fısıldadı Elenna. Gözleri korkudan kararmıştı. “Bu mağaralar lavla dolarsa hiç şansımız kalmaz. Hepimiz ölürüz!”

Tom güçlükle yutkunarak, “Biliyorum,” diyebildi.

“Sorun nedir?” dedi bir kadın gergin bir sesle.

“Hiçbir şey,” diye yanıt veren Tom, kasabalıların

paniğe kapılmalarını istemiyordu. “Ben önden gideceğim. Burada bekleyin.”

Ancak birkaç adım attıktan sonra donakaldı. İçini buz gibi bir korku kaplamıştı.

Önündeki kayanın ardından kazma ve eşeleme sesleri geliyordu. Bir şey mağaraya girmeye çalışıyordu!

“Epos mu?” diye fısıldadı Elenna.

Tom mücadeleye hazırlanarak kılıcını çekti. “Yakında görürüz!”

Tam o sırada Gümüş, Tom’u şaşırtarak kayalara doğru atıldı. Hevesle havlıyor ve uluyordu. Tom kulağını kayaya dayadı ve tüm vücuduna bir rahatlama yayıldı.

“Buradayız!” diye bağırdı, kılıcıyla kayaya vurarak. “Beni duyabiliyor musunuz?”

“Ne yapıyorsun?” diye bağırdı Elenna. Kasabalılar arasında bir curcuna başlamıştı.

“Sesler duydum,” diye açıkladı Tom. “Dışarıda birileri var. Bir kurtarma ekibi!”

Kocaman bir kaya yerinden oynarken, Tom’un üstüne toz yağdı. Mağaranın içine zayıf bir güneş ışığı sızdı ve kafasında kask olan bir adam başını içeri uzattı. Tom, kaskın üzerindeki armayı hemen tanıdı.

“Bu, Kral Hugo’nun askerlerinden biri!” diye bağırdı.

Arkasındakilere “Kurtulanlar var,” diye bağırdı asker omzunun üstünden. Ardından tekrar onlara doğru dönerek üstü başı kir pas içindeki insanlara baktı. “Buraya, kasabalıları volkandan kurtarmak için geldim. Herkes dışarı çıksın. Çabuk! Kayalar her an devrilebilir.”

Tom kenara çekildi ve kasabalıların birer birer gün ışığına çıkmalarını izledi. Askerler onlara yardım ederken, içi gururla doldu. Grubu kurtarmıştı!

“Aferin Tom,” dedi Elenna. Gümüş dışarıdaki ıslak çimlerin üstünde diğer üç köpekle oynuyordu. Fırtına, Tom’un omzunun üzerinden yavaşça nefes verdi. “Ama sanırım bizim volkana geri dönmemiz gerekiyor.”

Owen, mağaranın çıkışına doğru yürürken onları duydu. “Dönüp o sihirli kuşu bulmaya çalışacaksınız, değil mi?” diye fısıldadı.

Tom kaşlarını çattı. “Epos’u biliyor musun?”

“Ben... ben onu gördüm. İki hafta önce,”
diyerek yutkundu Owen. “Bugüne dek
gördüğüm en korkunç şeydi ama kimse bana
inanmadı...”

Elenna, onu rahatlatmak istercesine elini
Owen’in omzuna koydu.

“Mağaralarda kaybolmuştum,” diyerek devam
etti Owen. “Sanırım yuvasını buldum. Babanın
zırhını da orada bulmuştum. Doğrudan
bana uçtu ama ben başımı eğdim ve mağaranın
derinliklerinde yok oldu. Şanslıydım.”

“Yuvası neredeydi?” diye sordu Tom.

“Emin değilim,” diye yanıt verdi Owen.
“Bulduğum yerin duvarlarına tebeşirle
oklar çizmiştim ama buraya gelirken hiçbirini
görmedim.”

“Sanırım Epos’un artık volkanın içinde yeni bir yuvası var,” dedi Elenna, “ve volkan her an patlayabilir!”

“O zaman size iyi şanslar!” dedi Owen dışarı doğru tırmanarak. “Dikkatli olun!”

Birdenbire kralın askeri içeri girdi ve “Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?” diye sordu dikkatle Tom’a bakarak.

“Kasabada bitmemiş bir işimiz var,” dedi Tom.

Asker, tekrar Tom’un yüzüne bakarak, “Daha önce karşılaşmış mıydık?” diye sordu.

“Hayır efendim,” dedi Tom.

“Bana bir zamanlar tanıdığım birini hatırlatıyorsun,” diyen asker başını salladı. “Adı Taladon’du. Tehlikeye atılmaktan korkmayan bir delikanlıydı, tıpkı senin gibi!”

Elenna şaşırmış, Tom'un gözleri ise fal taşı gibi açılmıştı. "Taladon'un adını duymuştum," dedi, kimliğini açıklamadan. "Siz onu nereden tanıyorsunuz?"

Asker omuzlarını silkerek, "Yıllar önceydi," dedi. "Kral Hugo tahta daha yeni geçmişti. Bazı şövalyeleri orduya almıştı. Taladon da onlardan biriydi."

"O bir şövalye miydi?" diye sordu Tom kalbi hızla çarparak. "Peki ne oldu ona?"

Asker, üzgün bir tavırla "Bilmiyorum," dedi. Sonra Tom'un elini sıkarak gülümsedi ve dışarı çıktı.

Tom heyecanlanmış ve gururlanmıştı. "Babamı tanıyormuş!" Elini kılıcının sapına kaydırıldı. "Babam bir şövalyeymiş! Bu benim kaderim Elenna. Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe, bu görevi tamamlayacağım!"

BEŞİNCİ BÖLÜM SAVAŞ MEYDANI

Tom ve Elenna mağaralarda izledikleri yollardan ve kıvrılan tünellerden dikkatle geri dönmeye başladılar. Gümüş kuyruğunu sallayarak önden gidiyor, kokuyu takip ediyordu.

“Gümüş bize yolu gösterdiği için çok memnunum, iyi ki yanımızda,” dedi Elenna, mum ışığıyla etrafına bakınarak. “Buraları hiç hatırlayamıyorum.”

“Ben de,” diye itiraf etti Tom. Fırtına'nın yularından tutmuş yürüyordu. Birden “Hey, o da neyin nesi?” dedi.

Elenna, elindeki mumu mağaranın duvarına doğru kaldırdı. Kayanın içine doğru bir giriş vardı ve kenarına tebeşirle çarpı işareti çizilmişti.

“Owen'ın kaybolduğu zaman bıraktığı işaretlerden biri olmalı,” dedi Tom. “Epos'un yuvasının yakınlarındayız sanırım.”

Kayanın içindeki girişe sığamayacak kadar iri olan Fırtına'yı tünelin başında bırakan Tom, yarığın diğer ucunda ne olduğunu görmek için içeri girdi. Elenna ve Gümüş de onu izlediler.

Kendilerini daha da geniş bir mağarada bulmuşlardı. Mumun titrek ışığında Tom etrafta çubuklar, taşlar ve karmakarışık duran kuru yapraklar gördü.

“Burası kesinlikle bir yuva,” diye mırıldandı.

Ardından yaprakların arasında gümüş gibi parlayan bir şeyler gördü. Titreyen elleriyle bir zırha ait el ve ayak parçalarını aldı. İkisinin de üstüne “T” harfi işlenmişti.

“Bunlar senin babana mı ait?” diye fısıldadı Elenna.

Tom başıyla onayladı. Hayatı boyunca babası hakkında daha çok şey öğrenmek istemişti.

Şimdi ise kaderinin garip bir şekilde babasının başına gelenlere bağlı olduğunu hissediyordu. Bulduğu zırh parçasını ayağına geçirdi, ardından zırhlı eldiveni giydi. İkisi de ona tam uymuştu.

“Haydi, Fırtına'nın yanına dönelim,” dedi Elenna.

“Kaybedecek vaktimiz yok!” dedi Tom sertçe. “Volkan tamamen püskürmeden Epos'u durdurmalıyız!”

Nedense babasının zırhına ait parçaların içinde kendini daha bir güçlü hisseden Tom, Elenna ve Gümüş'ü izleyerek Fırtına'nın onları beklediği karanlık tünele doğru ilerledi. Gümüş, çıkışı bulmuştu.

Mağaradan çıkar çıkmaz, Tom'un içine bir sıkıntı çöktü.

Gökyüzü, korkunç bir fırtına patlayacakmışçasına karanlıktı.

Bütün ormanı alevler sarmış, ağaçların tepeleri koyu bir dumana boğulmuştu. Baloncuklar halinde fokurdayan kırmızı ve sıcak lav, yılan gibi kıvrılarak volkanın dibine doğru akıyordu. Bu haliyle, tıpkı bir kalenin etrafındaki hendeğe benziyordu.

Tom, Fırtına'nın sırtına atlayıp Elenna'yı da yanına çekerek, "Haydi," dedi, "volkana gidelim. Epos'u bulup onu yeterince kızdırabilirsem, bize saldıracaktır... O zaman belki onu savunmasız yakalayıp sihirli şeritten kurtarabilirim."

Fırtına'yı mahmuzlayınca, at ileri doğru fırlayıp ağaçların arasından dörtnala ilerleyerek, volkana giden ana yola saptı. Gümüş onlara yetişmek için acele etmek zorundaydı, Elenna da hızlanması için ona sesleniyordu.

Volkana yaklaştıkça, hava da ısınıyordu. Yer sarsıldı, kısa bir süre sonra Fırtına, küllerin arasında ilerliyordu. Hava, yakıcı bir sıcaklıktaydı. Bir süre sonra Tom Fırtına'yı durdurdu. At nefes nefese başını kaldırdı, terden sırılsıklam olmuştu.

“Bak!” diyen Elenna, volkanın zirvesine doğru süzülen karanlık bir şekli işaret ediyordu. “İşte Epos!”

Tom, Canavarı görünce, korkuyla karışık bir şaşkınlık hissetti. Canavarın vücudu siyah, sihirli bir ışıkla parlıyordu. Tom onu izlerken, Epos volkana doğru inişe geçti. Birkaç saniye sonra volkanın ağzından lav ve ateş fışkırdı. Lavlar, volkanın yanındaki yolu izleyerek aşağı iniyor, yerdeki çukurları dolduruyordu.

“Epos, volkanı böyle beslemeye devam ederse korkunç bir patlama olacak,” dedi Tom. “Lavlar Kraliyet şehrine kadar uzanabilir.”

Elenna'nın yüzü solmuştu. “Bu durumda Kral Hugo'nun sarayı, ona mezar olabilir!”

“Böyle bir şey olursa tüm krallık karışır,” dedi Tom. “Tam da Malvel’in istediği gibi..”

O sırada “Tom, bak!” diye bağırdı Elenna, gökyüzünü işaret ederek. “Galiba Epos bizi fark etti!”

Alev kuşunun çığlığı gökyüzünü yırtarken, Tom korkunun kalbine bir bıçak gibi saplandığını hissetti. Kuşun kırmızı gözleri parlıyordu; onlara saldırmak için alçalmıştı!

ALTINCI BÖLÜM ATEŞ HENDEĞİ

Canavarın gölgesi üstlerine düştüğünde, Tom, Fırtına'nın sırtından atlayıp kalkanını çıkardı ve kılıcını çekti. Bir savaş çığlığı atarak kılıcıyla kuşa doğru atıldı. O sihirli şeridi bir kesebilseydi...

Ancak Epos'un ölümcül pençelerinin darbesiyle Tom'un elindeki kılıç, havaya savrulmuştu.

Alev kuşu tepelerinde uçarken, Fırtına şaha kalktı ve toynaklarıyla havayı dövdü. Gökyüzünden kıvılcımlar yağıyordu. Gümüş de dişlerini göstererek hiddetle havladı.

O sırada Tom, panikle kılıcını arıyordu. Kılıç, hemen arkasındaki çalılıklara düşmüş olmalıydı.

Alev Kuşu Epos

Başka bir saldırıya karşı kendini koruması
gerekiyordu ama kılıcını bulması çok zordu!

Tam o sırada Elenna'yı gördü. Kız, Fırtına'nın
sırtından inmiş, yayına bir ok takıyordu. Okunu
dikkatle kuşa doğrultup nişan aldı.

Epos *uuuuuuu!* diye aşağıya doğru süzülürken, Elenna, oku fırlattı. Canavar çığlık attı ve çevik bir hareketle oktan kaçmayı başardı. Elenna hemen bir ok daha gönderdi. Ok, ıslık çalarak yaratığın başını kılıpayı sıyırdı. Canavarın gözleri öfkeyle

yanıyordu... ardından dönüp, daireler çizerek volkanın ağzına doğru uçmaya başladı.

“Elenna başardın!” diye bağırdı Tom. “Onu kaçırdın!”

Gümüş, kuşun ardından havlıyordu. Tom’un kılıcını çalılıkların arasında bulmuş, dişlerinin arasına sıkıştırıp ona getirmişti. Tom köpeği okşadı ve silahını aldı.

“Lavları aşıp volkana nasıl ulaşacağız?” diye sordu Elenna.

“Biz değil,” dedi Tom. “Ben.”

Elenna kaşlarını çattı. “Tek başına mı?”

Tom, kalkanını havaya kaldırdı. “Bu beni ateşten korur, ayrıca At-Adam Tagus’la karşılaşmamızdan sonra artık inanılmaz bir hıza ulaşmamı da sağlıyor. Onu bir sal gibi kullanıp, lavların üzerinden kayabilirim.”

Elenna’nın kaşları iyice çatılmıştı. “Ama Tom, eğer düşersen...”

“Başka yolu yok,” diye ısrar etti Tom. “Ve başka birini daha yanıma alamam, yer yok. Epos’u kendi bölgesinde, volkanın tepesinde yenmek için tek şansım bu. Ancak tırmanırken bana saldırmaya kalkarsa oklarınla bana yardım edersin yine.”

“Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım,” diyen Elenna’nın gözleri, kararlılıkla kısılmıştı.

Tom’un içi korku, heyecan ve endişeyle doluydu ama bir şeyden emindi: Hayatının en büyük sınavı yaklaşıyordu.

Elenna’ya sarıldı. Fırtına burnuyla Tom’un burnunu dürttü ve saçlarına doğru hafifçe nefes verdi. Tom gülümsedi ve atın boynunu okşadı. Ardından Gümüş’e veda etmek için eğildi. Parlak tüylü kurt Tom’un elini yaladı ve istekle ona baktı.

Tom, hem gurur hem de hüzünle dostlarına baktı. Tüm zorlukları birlikte atlattımlardı ama şimdi onları ardında bırakmak zorundaydı. Arkasını döndü ve lavların aktığı tepeye doğru yürüdü. Kalbi hızla çarpıyor, teni sıcaktan kavruluyordu. Kalkanını lavların doldurduğu hendeğin üstüne dikkatlice yerleştirdi. Sihirli tahta tıslayarak, buhar çıkardı.

“İşte oldu,” dedi Tom. Nefesini tutarak dikkatle kalkanın üzerine çıktı. Kalkan sallandı ama devrilmedi. Ardından kılıcını bir kürek gibi kullanarak kalkanı ileri ittirdi ve kaynar lavların arasında süzölmeye başladı.

Ateş gölünün içinde sıcak lav baloncukları görünüyordu. Tom kalkanıyla kayarken dengede durabilmek için kollarını iki yana açmış, giderek hızlanıyordu.

Tagus ve Ferno'nun ona verdiği tılsımlar, ölümcül lavların üzerinde ilerlemesine yardım ediyordu!

Tom diğer kıyıya ulaşır ulaşmaz, sevinçle toprağa atladı. Başarmıştı!

Elenna'nın neşeyle çığlıklar attığını duydu ve ona el salladı.

Fakat kılıcıyla kalkanının üstündeki lavları temizlerken, ayaklarının altındaki toprak sarsılmaya başladı. Başını kaldırdığında, Epos'un volkanın tepesinden püsküren alev bulutlarının arasında daireler çizerek döndüğünü gördü.

İşte kaderi orada, onu bekliyordu. Tom kalkanını sırtına atıp kılıcını kınına soktu ve tepeye tırmanmaya başladı.

YEDİNCİ BÖLÜM KARANLIK ŞEKİL

Tom kayaların üzerinden volkanın zirvesine doğru tırmanıyordu. Ancak zemin giderek daha tehlikeli hale gelmişti. Tom, kaygan kayalarda birkaç kez kontrolünü kaybetmiş, düşecek gibi olmuştu.

Epos karanlık bulutların arasından onu gördüğünde, Tom, ince bir kaya parçasına tırmanıyordu. Kuş, korkunç bir çığlık atarak ona doğru saldırıya geçti.

Tom kalkanını kaldırdı fakat Epos gagasıyla kalkanı yakalayıp, Tom'un elinden kaptı.

"Hayır!" diye bağırdı Tom panikle. Kılıcını kınından çıkarıp Epos'a doğru çılginca sallamaya başladı. Canavar biraz geri çekildi ancak, hâlâ gagasıyla kalkanı tutuyordu. Tom'un, kalkanına ulaşması imkânsızdı.

Alev Kuşu Epos

Kuş arkasını dönerek, gagasında kalkanla uçup gitti.

Tom alnındaki teri silerken, kendisini çok kötü hissediyordu. En iyi korumasını, sihirli kalkanını kaybetmişti. Geri dönmek için artık çok geçti.

Böylece tırmanmaya devam etti.

Berbat kokulu bir duman, sarsılan kayaların arasından sızarak Tom'un gözlerinin sulanmasına neden oluyordu. Her nefes aldığı anda boğazı ve ciğerleri yanıyor, dumandan başı dönüyordu. Tom bir an durdu ve biraz su içti. Epos'la kendi bölgesinde savaşmak, düşündüğü kadar kolay olmayacaktı. O toz dumanda ayağının kaymasından, doğrudan Epos'un kucığına düşmekten korkuyordu...

"Geri dön Tom. Bu görev seni aşıyor."

Birden arkasından bu sözleri söyleyen, buz gibi bir fısıltı gelmişti. Tom korkuyla arkasına döndü.

Birkaç adım ötesinde, koyu renkli bir cübbe giymiş, uzun boylu bir şekil belirmişti. Etrafı koyu sarı renkte bir dumanla çevriliydi. Yüzünü cübbesinin başlığıyla örtmüş, incecik kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Tom onu görünce, cehennem sığınağına rağmen ürperdi.

“Sen... kimsin sen?” diye kekeledi.

“Kim olduğumu biliyorsun,” diyen karanlık şekil, ona doğru bir adım attı.

“Ben Malvel'im.”

Tom'un içini korku kaplamıştı. Kötü emelleri uğruna Avantia'nın tüm Canavarlarını kendine tutsak eden kötü büyücü, tam karşısında duruyordu! Elleri titreyerek kılıcına davrandı.

Malvel güldü. “Cesur biri olduğumu biliyordum Tom ama aptal olduğumu bilmiyordum. Bana bir kılıçla zarar verebileceğine inanıyor musun gerçekten?”

“Geri çekil,” dedi Tom, sesinin titremesine engel olmaya çalışarak.

“Sen de Aduro da aptalsınız,” dedi karanlık şekil. “Senin krallıkta dolaşarak Canavarları özgür bırakmanı izlemekle o kadar meşguldü ki benim ve Avantia’nın en güçlü Canavarı Epos’un peşine düşmeyi ihmal etti.” Malvel dumanın içinden uzaklaştı. “Bana iyi hizmet ettin oğlum. Tıpkı baban gibi...”

Tom tepeden tırnağa ürperdiğini hissetti. “Babamı tanımıyorsun sen. Yalan söylüyorsun.”

“Taladon bana çok yardım etti,” dedi Malvel. “O olmasaydı planlarım başarıya ulaşamazdı.”

“Yalancı!” diye bağırarak Tom, öfkeyle kılıcını kaldırdı ve ona doğru atıldı.

Malvel zafer dolu bir kahkaha atarak ortadan yok oldu.

Tom, kendini bir anda boşlukta bulmuştu. Uçurumun kenarından aşağı düşüyordu!

Dumanlı havada aşağı düşerken, korkunç gerçekler zihninde aydınlandı. “Malvel’in beni kandırmasına izin verdim!” diye düşündü umutsuzca. “Beni güvenli yoldan saptırdı. Beni yeterince sınırlendirirse bir hata yapacağımı biliyordu.”

Hem de ölümcül bir hata.

Görevi sona ermişti. Başarısız olmuştu.

Yere çakılmasına saniyeler kala, gözlerini kapattı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

HAYATTA KALMA ARZUSU

Tom, aniden yukarıya doğru çekilip yeniden yükseldiğini hissediyordu. Kulaklarında ıslık çalan rüzgâr, aklını karıştırmıştı. Neler oluyordu?

Gözlerini açınca, olanlara inanamadı. Epos'un pençelerinin arasında, çaresizce havada sallanıyordu! Alev kuşu onu havada yakalamış ve hayatını kurtarmıştı!

Ancak Canavar bulutların ve dumanların arasında uçarken, Tom dev kuşun onu neden kurtardığını anladı: Epos; Tom'un hayatını bizzat kendisi sona erdirecekti.

Diğer Canavarların hiçbiri, bu kadar zalim değildi. Tom, böylesine ölümcül bir düşmanı yenebileceğini nasıl ummuştu ki?

“Hayır!” diye düşündü Tom öfkeyle. “Görevimin böyle sona ermesine izin vermeyeceğim.” Diğer beş Canavarı bu sonuncu Canavara yenilmek için kurtarmamıştı! Malvel’in onu nasıl kandırdığını, az kalsın ölümüne neden olduğunu düşündü. İçinde öfkeyle karışık bir kararlılık doğdu. Malvel ve onun kötü planlarıyla son nefesine kadar savaşacaktı. Tom hâlâ kılıcını tutuyor, onu bu sefer her zamankinden daha sıkı kavriyordu.

“Damarlarımdaki kan akmaya devam ettikçe,” dedi, “savaşmaya devam edeceğim!”

Omuzlarındaki acıyı umursamadan yukarı doğru uzanıp altın şeride ulaşmaya çalıştı ama yetişemiyordu. Ona ulaşabilmek için tekrar gerilip esnemeye çalıştı ama faydasızdı.

Epos, Tom’u volkanın zirvesine doğru götürdü ve volkanın ağzının üstünde daireler çizmeye başladı.

Tom tenini yakan boğucu dumanın arasından, yeryüzünün derinliklerinden kaynayarak gelen yakıcı magma denizini görebiliyordu. Sıcaklık inanılmazdı. Neredeyse kemiklerinin üstündeki deriyi sıyrıp atacak gibiydi. Canavar bir çığlık attı. Tom dev kuşun onunla dalga geçtiğini, korkusunun tadını çıkardığını hissediyordu.

Bir kez daha altın şeridi kesmek için uzandı ama tam o sırada Epos, yönünü değiştirdi. Kılıç, Tom'un elinden kaydı ve volkana düştü.

"Hayır!" diye bağırarak Tom, donakalmıştı. Hem kalkanını *hem de* kılıcını kaybetmişti. Artık bu mücadeleyi nasıl kazanabilirdi ki?

"Aklım hâlâ yerinde," diye düşündü cesurca. "Pes etmeyeceğim!" diye bağırdı Epos'a.

Tom, Canavar onu yakıcı kraterin ağzına atmadan önce kıvrılarak, Canavarın ayağına tutundu. Bu, yanmakta olan bir kütüğü tutmaktan farksızdı.

Tom acıyla çığlık attı ama artık duramazdı.

Epos öfkeyle bağırdı ve Tom'u düşürmek için sarsmaya başladı. Altlarındaki lavlar sabırsızca fokurduyordu.

“Bırakmayacağım!” diye bağırdı Tom.

Ancak Epos, artık kraterin kenarına doğru uçuyordu. Tom kuşun onu kayalara çarpıp aşağı atmayı planladığını fark etti! Giderek kayalara yaklaşıyorlardı.

Tom, son anda Epos'un pençesini bıraktı ve kendini aşağı attı. Sanki sonsuza dek düşecekmiş gibi gelmişti ama uçurumun kenarında dar bir

bölgeye düştü. Sarsıntılı bir iniş olmuştu; Tom, hemen tutunacak bir yer aradı.

Kaya çok sıcaktı ve derisini sıyırmıştı. En azından tutunacak bir yer bulup tırmanmaya başlamıştı.

Epos, Tom'un tepesinde daireler çizerek uçuyor, öfkeli çığlıklar atıyordu. Tom kayalıklara tırmanmaya devam edemeyeceğinin farkındaydı. "Tuzağa düştüm," diye düşündü. "Kolay bir hedef haline geldim." Fakat hemen arkasından kayanın içinde bir yarık gördü. Yarık derindi ve içinden dumanlar tütüyordu. Tom'un, içine girebileceği kadar geniş miydi acaba? Çocuğun kolları ve bacakları acıyordu, teni o kadar hassaslaşmıştı ki en ufak hareketi canını yakıyordu. Ancak bir şekilde deliğin içine sığmayı başardı. Yeterince hızlı davranabilirse, Epos onun düşüp öldüğünü düşünecek ve peşini bırakacaktı.

"Tek ihtiyacım olan gücümü yeniden toplamak," dedi kendi kendine, "ve bir plan yapmak."

Tom, son bir çabayla yarığın içinde süründü ve kendini daha serin bir düzlüğün üstüne bıraktı. Artık volkanın dışında ve büyük alev kuşunun ateş toplarından uzaktaydı.

Titreyerek soluk soluğa, olduğu yere uzandı. Volkanın zirvesine yakın bir yerdeki küçük, kayalıklı düzlüğe bakıyordu. Silahları ya da kendini koruyabileceği bir yer yoktu. Önündeki dik ve karanlık yokuş, volkanın ağzına doğru ilerliyordu.

O sırada içinden geçtiği çatlağın, yokuşu boylu boyunca kesen kalın yarığın bir parçası olduğunu fark etti.

İçinde cılız bir ümit belirdi. Yarık binlerce ton kayayla dengede duruyordu ve bu kayalar volkana yaslanmış haldeydi.

Eğer bu kayaların yerlerinden oynayıp, devrilmelerini sağlayabilirse, volkanın ağzını kapatabilir, Malvel'in planlarını yok edebilirdi...

“Çok geç kaldın oğlum,” dedi buz gibi bir fısıltı.
“Görevin burada sona eriyor.”

Tom arkasına döndüğünde karşısında tekrar
Malvel'in uğursuz görüntüsünü buldu.

O sırada Epos, volkanın kenarından aşağı iniyordu. Tom, ona bakan iki kırmızı göz gördü. Ardından Canavarın gagası açıldı. Siyah, parlak kanatları iki yana açılmış, pençeleri siyah, kızıl bir ışıkla parlıyordu.

Alev kuşu Tom'u paramparça etmek için ileri atıldı...

DOKUZUNCU BÖLÜM FELAKET ALEVLERİ

Tom, büyük bir çabayla Epos'un yolundan çekilmeyi başardı. Canavar duramayacak kadar hızlı uçuyordu ve kayalara çarptı. Tom geriledi.

“Kazanamazsın oğlum!” diye bağırdı Malvel.

Tom üzerinde durduğu düzlükten kaçmaya çalıştı ama Epos çok hızlıydı. Kanadını uzatarak saldırdı ve Tom'u ensesinden yakaladı.

Tom kendini havada uçarken bulunca, çok şaşırmişti. Epos onu korkunç gagasıyla yakalamıştı. Tom acıyla çığlık attı, sanki bir kısıkcacın arasına sıkışmış gibiydi. Ardından alev kuşu onu yere fırlattı. Tom'un tüm kasları acıyor, vücudundaki yaralar canını yakıyordu.

Yine de ayağa kalkmaya çabaladı.

Malvel hırladı. "Vazgeçmeni sağlamak için ne yapmak gerek oğlum?"

"Senin yapabileceğinden çok daha fazlasını!" diye bağırdı Tom.

"Elenna'nın aklını okudum," diye fısıldadı Malvel. "Senin kazanabileceğine inanmıyor."

"Bu doğru değil!" diyen Tom, arkadaşının cesur gülümseyişini düşündü. "Elenna bana güveniyor, ben de ona güveniyorum."

“Eğer böyle düşünüyorsan, aptalın tekisin!” dedi Malvel. “O çok değerli hayvanlarına ne demeli? Onlar senden umudu çoktan kestiler. Arkadaşın olan kızın kurdu, atı da peşine taktı; ikisi birlikte mağaralardan kraliyet şehrine dönüyorlar.”

“Fırtına ve Gümüş, Elenna’yı asla yalnız bırakmazlar!” diye bağırdı Tom. “Onlar çok sadıktır.”

“Onlar yalnızca hayvan,” diye tısladı Malvel. “Tıpkı Epos ve diğer Canavarlar gibi.”

Tom başını kaldırıp tepesinde süzülen Epos’a baktı. Korkmasına rağmen, dev alev kuşunu izlemek nefes kesiciydi. “Onlar yalnızca hayvan değil, daha fazlası...” dedi ısrarla. “Onlar... efsanevi yaratıklar.”

Epos aşağı indi ve dev pençelerini Tom’un göğsüne bastırdı.

Malvel kıkırdadı. “Görünüşe göre Epos senin iltifatlarını pek umursamıyor.”

Alev kuşu Tom'un kaburgalarını sıkıştırmaya başlayınca, çocuk acıyla bağırdı.

"Genç ve harika kahramanımızın düştüğü hallere bak," dedi Malvel. "Sen de tıpkı baban gibi zayıfsın."

"Babam hakkında konuşmaya hakkın yok senin," dedi Tom. Bir yandan da Epos'la boğuşarak pençelerinden kurtulmaya çalışıyordu. Acısı inanılmazdı ve başı dönmeye başlamıştı. "Ona inanıyorum," dedi sıktığı dişlerinin arasından, "tıpkı Canavarların özgür bırakılması gerektiğine inandığım gibi!"

Epos, Tom'u hâlâ sımsıkı tutuyordu. Yer sarsılıp, titremeye başlamıştı. Volkan patlamaya hazırlanıyordu.

"Ve inanıyorum ki..." dedi Tom çaresizce Canavarın bacağına tutarak, "SENİ yenmek benim kaderim!"

Tom'un, babasının zırhlı eldivenini taktığı sağ eli, Epos'un bileğindeki altın şeridi kavramıştı.

O sırada Tom'u şaşkırtan bir şey oldu. Şerit sanki ıslak bir kâğıtmışçasına yırtılıverdi. Tom elindeki altın şerit parçasına bakakalmıştı.

Epos, Tom'u bıraktı ve bir çığlık attı. Çıkardığı ses öylesine güçlüydü ki sanki yeryüzünün çekirdeği çatlayarak açılmış gibiydi. Kuş şiddetle

silkinip kanatlarını iki yana açtı ve nihayet özgürleşmiş olarak zarifçe havaya süzüldü.

“Hayır!” diye bağırdı Malvel. “Bu imkânsız!”

Ardından Epos doğrudan Malvel'e doğru uçtu ve ölümcül pençeleriyle onu yakalayarak volkana doğru uçmaya başladı.

“Bu iş bitmedi Tom!” diye bağırdı Malvel. “Yine karşılaşacağız!”

Epos, pençelerinin arasında çırpınan kara şekli, volkanın alevler saçan ağzının üstünde tutuyordu.

O sırada Kara Büyücü beyaz bir ışık saçarak yok oldu. Canavarın pençelerinin arasında artık yalnızca boşluk vardı. Malvel’in kara büyüsü onu yok mu etmişti? Yoksa kendini güvenli bir yere mi yollamıştı? Tom, yanıtı bilmiyordu.

O sırada Epos, kulak tırmalayan bir çığlıkla volkanın içine daldı. Tom kuşun çığlıklarının yankısını duydu. Ardından yankılar kesildi.

“Başardım,” diye mırıldandı Tom. Vücudunun bazı yerleri yanmış ve kanıyordu ama Tom gülümsemesine engel olamıyordu. “Malvel’e her ne olduysa planları başarısızlığa uğradı, çünkü Epos’u serbest bıraktım!”

O sırada yer sarsıldı ve bir yarık açıldı. Yarıktan dışarı alevler ve sarı, yoğun bir duman yükseliyordu. Tom, dehşete kapılarak doğruldu. Şimdi başarısını kutlamanın zamanı değildi. Volkan patlamak üzereydi ve Avantia Krallığı hâlâ tehlikedeydi!

Tom, nefes nefese onu volkanın kızgın alevlerinden koruyan kayalara baktı. Kayaların arasında birçok çatlak vardı. Aklına çaresizce yapmış olduğu plan geldi. Tüm o kayaları devirebilirse, volkanın ağzını kapatabilirdi!

Babasına ait olan zırhın ayak parçasını çıkarttı. Zırhın ucu oldukça sivriydi. Ucunu bir çatlağa yerleştirip, eline aldığı bir kaya parçasını da çekiç olarak kullandı. Tek yapması gereken çatlakların içlerini genişletmekti... Şansı yaver giderse tüm kayalar devrilebilirdi...

Dumandan öksürerek zırhın sivri parçasını tekrar tekrar kayanın çatlağına yerleştirdi ve

arkasına vurmaya başladı. Çatlaklar açılmaya başlamıştı ama kayanın yüzeyi hareket etmiyordu. Tom çaresizce zırhın diğer parçasını da çıkardı ve başka bir çatlağın içine yerleştirdi.

“Bunu yapabilirim,” dedi kendi kendine. Elindeki kaya parçasıyla çatlağa vuruyordu. Duyduğu çaresizlik nedeniyle gözlerinden yaşlar fışkırıyordu. Elindeki kaya parçası, hissizleşmiş parmaklarının arasından kayıp gitti.

Bu, iyiye işaret değildi. Tom'un gücü tükenmişti artık.

Birdenbire izlendiğini hissederek arkasına döndü.

Muhteşem Alev Kuşu Epos, Tom'un başının üzerinde uçuyordu. Canavarın artık kırmızı olmayan gözleri, saf altın renginde parlıyordu.

Tom kuşu hayranlıkla izlerken, Epos inişe geçip kayaya çarptı. Epos kendini tekrar tekrar kayaya vuruyordu. Gagasını taşa sapladıkça, kayanın yüzeyinde derin yarıklar açılıyordu.

"Anladın!" diye bağırdı Tom heyecanla. "Ne yapmaya çalıştığımı gördün ve bana yardım ediyorsun!" Kendini bitkin hissediyordu. Canavarın yardımına o kadar minnettardı ki. Ancak dev kuşun kendini kayalara doğru savurmasını izlemek oldukça üzücüydü. Kuşun üzerinden mor kıvılcımlar çıkıyordu.

Yeniden umutlanan Tom, eline bir kaya parçası aldı ve tekrar çatlakların arasına vurmaya başladı. Epos'la ikisi birlikte çalışırlarsa, belki başarabilirlerdi...

Sonunda dev kaya parçası çatırdamaya, her yanında siyah zikzaklar oluşmaya başlamıştı!

“Evet!” diye bağırdı Tom.

Epos, son bir çığlık atarak kendini kayanın merkezine savurdu. Kaya büyük bir gümbürtüyle devrilmişti.

Tom çıkıntının kenarında duruyordu ama dev alev kuşunun kurtulmaya vakti olmamıştı.

Canavar volkanın ağzına düşen kayaların altında gözden kaybolurken, Tom, “Epos!” diye bağırdı.

ONUNCU BÖLÜM SON YANITLAR

Tom, ayaklarının altındaki kaya sarsılınca dizlerinin üstüne düştü. Etraftaki korkunç gümbürtüleri duymamak için elleriyle kulaklarını kapadı.

Ardından sarsıntılar durdu. Tozla karışık duman, karanlık gökyüzüne doğru yükseldi. Tom bir an etrafın neden bu kadar karanlık olduğunu anlayamadı. Ardından erimiş lavların saçtığı ışığın

artık binlerce tonluk kayaların altına gömülmüş olduğunu fark etti.

Volkanın ışıklar saçan kızgın alevleri sönmüştü!

Kraliyet, sonunda güvendedi!

Ancak Epos ölmüştü. Asil Canavar, kendini Avantia uğruna feda etmişti.

“Hayır!” diye bağırdı Tom. Devrilen kayalara tırmanarak alev kuşuna ulaşmaya çalışıyordu. Ancak geçebileceği bir yer yoktu.

Tom, o sırada kıvrılarak yükselen bir dumanın parlamaya ve ışıklar saçmaya başladığını fark etmemiş, arkasında kırmızı pelerinli tanıdık bir figür belirmişti. Sonunda Tom arkasına döndü.

“Merhaba Büyücü Aduro,” diye fısıldadı.

Yaşlı adam ona bakıp gülümseyerek, “İyi iş başardın Tom,” dedi. “Malvel’i yenilgiye uğrattın ve krallığı kurtardın.”

Tom uzaktaki kasabaya baktı. Orman yangınları sönmüş, ancak tüm ağaçlar yanmıştı. “Epos’un bileğindeki şeridi nasıl koparabildiğimi hâlâ anlamış değilim,” diye itiraf etti, zırhtan eldivenini çıkararak. “Babamın zırhlı eldiveni o kadar güçlü olamaz, değil mi?”

Aduro gülümsedi. "Ona sen güç verdin Tom. Laneti kırmanı sağlayan, babana, arkadaşlarına ve kendine duyduğun güvendi. Malvel, iyilik, sadakat gibi duyguları anlayamaz. O nedenle büyüleri, bu yeteneklerle donanmış birine işlemedi."

Tom gözlerini yere indirdi. "Fakat Epos'u kurtaramadım. O öldü."

"Emin misin?" dedi yaşlı büyücü nazikçe.

Birden etraflarında bir gümbürtü koptu. Tom sese bir tepki veremedi, kapanmış volkanın ağzından dev bir ışık topu yukarı yükseldi. Topun içinde hareketli bir şey vardı. Bir kuşun altın renkli gölgesine benziyordu bu. Ardından ışık topu patladı ve dev, muhteşem yaratık bir çığlık koparak ortaya çıktı.

"Epos!" diye bağırdı Tom.

“O bir Anka kuşu,” dedi Büyücü Aduro.

“Yeniden küllerinden doğabilmesi için kendini ateşe atarak ölmesi gerekiyordu.”

Canavar altın kanatlarıyla gökyüzünde ateşten çemberler çizerek uçuyordu.

“Artık eski halinden kurtuldu; Malvel’in lanetinin izleri yok oldu gitti,” diye mırıldandı Aduro. “Sayende artık özgür Tom.”

“Bekle,” diye fısıldadı Tom. “Ağzında bir şey var.”

Epos, gagasını açmıştı. Üzerinde duman tüten bir kılıç ve ateşten kararmış ahşap bir kalkan, Tom’un ayaklarının dibine düştü.

“Kılıcım! Kalkanım!” diye bağırdı Tom. “Epos onları volkanın içinden alıp getirmiş!”

Epos, kulakları sağır eden son bir çığlık attıktan sonra, gökyüzüne yükseldi. Yükselirken ardında bıraktığı sihirli ateş kıvılcımları, volkanik dumanın yarattığı kara bulutları ve kasabanın üstündeki külleri yok etti.

Tom, kendini sabahın erken saatlerine özgü masmavi, açık gökyüzüne bakarken bulunca, kendi kendine güldü.

Aduro, elini Tom'un omzuna koydu. "Krallık için yeni bir gün doğuyor. Sayende Tom."

O sırada, Tom'un eline gökyüzünden bir şey düştü. Bu, sivri ve parlak bir pençeydi. Tom içgüdüsel olarak onu kalkanına yerleştirmek için diz çöktü. Ancak pençeden altın rengi parlak bir ışık yükseldi ve Tom'un tüm vücuduna yayıldı.

"Ne... ne oluyor?" diye kekeledi Tom.

"Yeniden doğmuş bir Anka kuşu, tüm yaraları iyileştirebilir," diye açıkladı Aduro.

Tom'un vücuduna ılık bir sıcaklık yayılmıştı. Yaraları ve kesikleri yok olmuş, acısı kaybolup gitmişti. Fakat ardından başının döndüğünü hissetti. Volkan sanki etrafında dönüyordu.

"Aduro?" diye seslendi Tom. "Neredesin?"

"Korkma," diye mırıldandı büyücü. "Özel biri seni görmek istiyor ve bekletilmekten hiç hoşlanmaz..."

Tom, bütün vücudunun sarsıldığını hissetti. Tüm hisleri karmakarışık olmuştu. Kendini uçuyormuş gibi hissediyordu. Birdenbire ciğerleri taze ve tatlı bir havayla doldu. Etraf sessizliğe gömülmüştü. Dikkatle gözlerini açınca, kendini altın ve yakutlarla süslenmiş, geniş ve lüks bir salonda buldu. Cilalanarak parlatılmış beyaz mermerin üstüne diz çökmüştü. Karşısında görkemli bir tahtta oturan bir adam duruyordu.

Tom heyecanla nerede olduğunu anladı. Kraliyet sarayında, kralın karşısındaydı; kılıcı ve kalkarıyla dizlerinin üstüne çökmüştü!

“Tebrikler Tom,” dedi Kral Hugo. “Büyücü Aduro gecikmeden teşekkür edebilmem için seni doğrudan bana gönderdi.”

Tom yutkunarak başını eğdi. “O şeref bana ait Majesteleri!”

“Tüm Avantia sana çok şey borçlu,” diyerek sözlerine devam etti kral. “Ne dilersen, arzunu yerine getireceğim.”

Tom ayağa kalkıp selam verdi. “Lütfen, Majesteleri, tek istediğim soruma yanıt bulmak...” Yutkundu. “Babama ne oldu?”

“Evet, artık bunu öğrenmenin vakti geldi,” dedi Kral. “Hızlı Taladon genç bir şövalyeydi. Yıllar önce Epos’la volkanın yakınındaki mağaralarda karşılaşmıştı. Epos, o zamanlar büyüünün etkisi altında değildi ama babanın ona zarar vereceğini sandı. Baban, Epos’la savaştı ve kaybetti. O günden sonra kendini Canavarlar hakkında her şeyi öğrenmeye adadı. Errinel’deki kardeşinin yanına gitti, eski kitapları okudu, gizli bilgiler topladı... ve elbette kendine bir eş buldu.”

Tom başını salladı. “Annem.”

“Kısa bir süre sonra Taladon, Canavarları rüyasında görmeye başlamıştı. Garip ve korkunç kâbuslar görüyor, kâbuslarında ona kötü bir şeyin olacağı söyleniyordu. Kâbuslar bir türlü sona ermedi...” Kral Hugo öne doğru eğildi. “Bunların bir gün gerçekleşecek kehanetler olduklarını düşünüyordu. Annen de aynı fikirdeydi. Ve ikisi de seni çok sevdikleri için, üzerinde büyüyeceğin toprakları korumak istediler.”

Kral sözlerine devam ederken, Tom şaşkınlıkla onu dinliyordu.

“Annenin ölmeden önce son dileği, Taladon’un Canavarlar hakkında daha çok şey öğrenmek için peşlerine düşmesiydi. Tüm dünyada izlerini sürmesini ve Canavarların zayıf ve güçlü noktalarını öğrenmesini istiyordu. Böylece eğer bize saldırırlarsa krallık buna hazırlıklı olacaktı ve insanlar korkusuzca yaşayabileceklerdi.”

“Ama Majesteleri,” dedi Tom gergin bir sesle. “Malvel, babamın ona yardım ettiğini söyledi.”

Büyücü Aduro, ona doğru yaklaştı. “Malvel, Taladon’un Canavarlar hakkında güçlkle edindiği sırları not ettiği günlüklerini çalmıştı,” diye açıkladı. “Bu bilgileri altı Canavarın üstünde güç elde etmek için kullandı. Babanın Malvel’e yardımı, yalnızca bundan ibarettir.”

Tom, babasının başarılarını duyunca gururlanmıştı. “O zaman onun izinden gitmişim!”

Umut dolu gözlerle Aduro'ya baktı. "Şimdi nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Aduro. "Çok uzaklara gitti, benim bile göremeyeceğim yerlere."

"Bir gün onu bulacağım," diye yemin etti Tom. "Karşılaşacağız, biliyorum. Bu benim kaderim."

Birden salonun dışından birtakım hayret dolu sesler yükseldi.

Kral gülümsedi. "Ah! Aduro, seni kutlamak isteyen birilerini getirmiş."

Kraliyet salonunun kapısı açıldı. Ve... içeri giren Elenna'ydı!

"Tom!" diye bağırdı.

Tom tek bir kelime bile edemedi, Elenna, çocuğun boynuna atılmıştı. Onu öylesine sıkı kucaklamıştı ki Tom, yere düşecekti az kalsın. "Ah Tom, başardın!"

"Birlikte başardık," dedi Tom. "Sen, Fırtına ve

Gümüş olmasaydınız, asla başaramazdım. Onlar neredeler?”

“Galiba buradalar!” diye bağırdı kral.

Fırtına yüksek sesle kişneyip Aduro'nun yanından geçince, Tom gülmeye başladı. Gümüş de atın ayaklarının dibinden hoplaya zıplaya geldi ve Tom'un yüzünü yalamaya başladı.

“Sarayımda daha önce bir atı ve kurdu ağırlamış olduğumu hiç hatırlamıyorum,” diyerek güldü Kral Hugo. “Ama daha önce hiç Tom gibi bir kahramanımız da olmamıştı.” Elenna ile hayvanlara bakarak “Tom ve Elenna...” dedi. “Bu gece sizin için büyük bir kutlama yapacağız. Tabii diğer onur konuklarımız eşliğinde!”

Tom eğilerek, “Size minnettarız Majesteleri,” dedi.

“Minnettar olan benim,” dedi Kral Hugo. “Şimdi halka seslenmeliyim.”

Kral kraliyet balkonuna geçerken, Tom,

Aduro'ya baktı. "Gerçekten her şey bitti mi? Malvel'den sonsuza dek kurtulduk mu?"

"Bunu kim bilebilir ki?" dedi Aduro. "Malvel göz açıp kapayıncaya dek korkunç mesafeler aşabilen büyük bir büyücüdür. Bu görev sona ermiş olabilir Tom ama yenileri yoldadır."

Tom heyecanlanmıştı. "Ben hazırım."

"Birlikte her şeyle yüzleşeceğiz," dedi Elenna.

Fırtına kişnerken Gümüş de havladı. Sarayda büyük bir sevinç vardı. Kral Hugo halkı selamlamak için balkona çıkmıştı. Eliyle işaret ederek Tom ve Elenna'yı yanına çağırırdı.

Tom yutkunarak, "Önce gidip şu kalabalıkla yüzleşsek daha iyi olur!" dedi.

Tom ve Elenna, Kral Hugo'nun yanına geçtiler. Sokaklar alkışlayan ve tezahürat yapan neşeli insanlarla doluydu. Tom kalabalığın içinde Owen ve Raymond'ı gülümserken gördü ve onlara el salladı.

“Kraliyetin kahramanı oldun Tom,” dedi Elenna heyecanla. “Hikâyen tüm ülkede anlatılacak...”

Tom, Elenna'nın sesini güçlkle duyuyordu. Bir an kalabalığın içinde siyah pelerinli, kukuletalı birini gördüğünü sandı... Gözlerini kapatıp tekrar açtığında gördüğü şey yok olmuştu. Gözleri ona oyun mu oynuyordu yoksa?

“Eğer Malvel geri dönerse,” diye düşündü Tom ciddiyetle, “onu bekliyor olacağım.”

Ancak o an için görevini tamamladığını ve Elenna, Fırtına ile Gümüş'ün yanında olduğunu bilmek, onun için yeterliydi.

Tom gülümsedi ve kılıcını tezahürat yapan kalabalığa doğru kaldırdı. Krallığı koruyan, artık özgür kalmış altı Canavarı düşündü. Tıpkı zamanın başlangıcında olduğu gibi...

Canavar Peşinde serisi
Altın Zırh kitaplarıyla devam ediyor.
Bir sonraki Canavar Avı'nda Tom'a katılın.

Karşınızda

KORKUNÇ AHTAPOT ZEPHA

Tom ve Elenna, altın zırhın parçalarını bir araya getirip Avantia'yı kurtarabilecekler mi?

GİRİŞ

Kral Hugo'nun silah ustası, merdivenlerin başında durdu. Balo salonundan gelen müzik sesini ve kahkahaları duyunca gülümsedi.

“Şükürler olsun,” diye düşündü. “Kara Büyücü Malvel yenilgiye uğradı. Avantia, artık güvende.”

Taş geçitten geçti ve sürgülü, ağır bir kapının önünde durdu. Kapının üstünde kalın pirinç çiviler vardı. Cebinden altın bir anahtar çıkardı ve onu havaya kaldırdı. Anahtardan bir ışık saçıldı ve sarayın loş bodrumunu aydınlattı.

Anahtarı kilide sokup yavaşça çevirdi. Kapıyı iterek açtı ve silahların bulunduğu odaya girdi. Sonra kapıyı ardından kapayarak kilitledi. O sırada cebindeki dağ gelinciği başını dışarı çıkarıp meraklı, parlak gözlerle ona baktı.

“İşte buradayız,” diye mırıldandı silah ustası, gelinciğin krem rengi kürkünü okşayarak. “Artık bu odaya kimse girip çıkamaz.”

Oda o kadar küçüktü ki insan kollarını iki yana uzatsa parmakları duvarlara değdi. Demir tutacakların içindeki meşalelerin ışığı, taş duvarlarda dans eden gölgeler yaratıyordu.

Odanın ortasındaki ahşap sehpanın üstünde, altın bir zırh bulunuyordu.

Zırhın başlığı kartal kafası şeklinde işlenmişti ve siperliği sivri bir gaga biçimindeydi. Başlığın geri kalanına da kuş tüyü desenleri yapılmıştı. Kıyafetin üst kısmı, meşalelerin ışığında parlayan altın bir zırh olarak örülmüştü. Zırhın bacak ve ayak parçaları ile eldivenleri vardı.

Usta, zırhın etrafında yavaşça yürüyerek onu memnuniyetle izledi. Göğüs kısmına düşmüş ufacık bir tozu hemen mendiliyle sildi.

“Bu zırha yirmi yıldır bakıyorum,” dedi. “Onu ilk gördüğümde nefesim kesilmişti... ve biliyor musun?” Gelinciğin kulağını gıdıkladı. “Hâlâ da nefesimi kesiyor.”

Gelincik ciyaktı.

“Bu zırh Avantia’nın en değerli yadigârı. Her parçasının ilk yapıldığı günkü gibi pırıl pırıl parlamasını sağlamalıyız,” diye sözlerine devam etti. “Gerçek sahibi her an geri dönebilir.” Mendilini yavaşça başlığın üstünden geçirdi. “Hazırlıklı olmalıyız.” Zırhın ayak parçalarını parlatmak için eğildi.

Gelincik, birdenbire korkuyla bir çığlık attı. Ustanın cebinden dışarı fırlayarak duvardaki çatlakların birine daldı ve gözden kayboldu.

“Hey!” diye bağırdı adam. “Neyin var senin?”

Başını yere yatırarak çatlağın içine bakmaya çalıştı ama meşalenin yarattığı hareketli gölgeler, gelinciği görmesini zorlaştırıyordu. “Neredesin? Geri gel seni aptal yaratık! Korkacak bir şey yok.”

Ancak usta konuşurken gölgeler giderek daha hızla hareket etmeye, en sonunda duvarlarda ve yerde fırıl fırıl dönmeye başlamışlardı.

Usta meşalelere baktı ama parlak alevler, normal bir şekilde yanıyordu. Gölgelelerin böylesine hareketlenmesine neden olan neydi acaba?

Ardından adamın yanağına bir şey değdi. Usta hemen kadifemsi dokunuşun geldiği yöne doğru döndü ve gözleriyle odayı taradı. “Bunlar gölge değil,” dedi yüksek sesle. “Yarasalar!”

Oda aniden siyah kanatlarla dolmuştu. Minik pençeleriyle adamın yüzünü çiziyor, saçlarına dolaşıyorlardı.

Adam, “Hayır!” diye bağırarak yaratıkları çaresizce üstünden atmaya çalışıyordu. Ancak

yarasalar ona saldırmaya devam ettiler. Usta, korkuyla yarasaların sivri dişlerine ve korkunç suratlarına baktı. Yaratıkların minik gözleri, zalimce parlıyordu.

Dehşete kapılan silah ustası, kapıya doğru geriledi.

Giderek daha çok sayıda yarasa duvardaki çatlaklardan içeri giriyordu. Adam nefes alamaz hale gelmişti artık.

Altın zırhın etrafı, kısa sürede yarasalarla dolmuştu. Minik pençeleriyle zırhın her yanına yapışmışlardı. Silah ustası dehşetle zırha doğru bir adım attı ama fazla ilerleyemeden yere yığıldı. Yerde hâlâ yarasalarla mücadele ediyor, sürünerek değerli zırha doğru ilerlemeye çalışıyordu.

“Yeter!” diye bağırdı. “İmdat! Lütfen biri yardım etsin, imdat!”

Fakat artık çok geçti. Yarasalar adamın kafasını ve sırtını kaplamıştı. Saçlarını çekiştirerek kanatlarıyla onu boğuyorlardı. Adam ciğerlerindeki tüm havanın boşaldığını hissetti. Gözlerine inanamayarak korkunç yarasaların yavaşça havaya kaldırdıkları altın zırha bakıyordu. Geriye yalnızca ahşap kürsü kalmıştı.

Hemen ardından gözleri karardı.

BİRİNCİ BÖLÜM

ÇALINMIŞ!

Tom, Kral Hugo'nun balo salonundaki sütunlardan birinin yanında durmuş, dansı izliyordu. Kralın halkının onun başarısını kutluyor olması, Tom'u gururlandırıyor. Öğlen güneşinde dans edenlerin ipek ve saten kıyafetleri pırıl pırıl parlıyordu.

Kral Hugo, büyük masasında oturmuş, keyifle etrafı izliyordu. Avantia'nın altı Canavarı kötü büyücü Malvel'in lanetinden kurtulduğu için kralın mutlu olduğunu biliyordu Tom.

Ateş Ejderhası Ferno, Deniz Yılanı Sepron, Dağ Trolü Arkta, At-Adam Tagus, Kar Canavarı Nanuk ve Alev Kuşu Epos, artık Avantia'yı yerle bir etmek yerine koruyorlardı. Krallık toparlanmaya başlayabilirdi.

Ancak Tom, bu kutlamalara katılamıyordu. Krallığın uzak doğusundaki volkanın yanında Malvel'le karşılaştığı günden beri, içini bir şey kemirip duruyordu. Kendine sürekli olarak Malvel'in volkanın içine düştüğünü ve alevlerin arasında yok olduğunu tekrarlayıp duruyordu.

Öte yandan Malvel'in yok olmadan önce ona söylediklerini unutamıyordu: "Bu iş bitmedi Tom! Yine karşılaşacağız!"

Tom'un içinde kötü bir his vardı. Düşmanının yok olmadığını düşünüyordu. Lanetlenmiş Canavarların sonuncusu olan Epos'u özgür bıraktıktan sonra, kraliyet balkonundan gördüğü siyah kukuletalı adam geldi aklına. Eğer Kara

Büyücü hayattaysa, yenilgisinin intikamını nasıl alacaktı acaba?

Tom ürperdi. Babası Hızlı Taladon'un yanında olmasını o kadar isterdi ki. Babası da bir şövalyeydi ve o da canavarların peşine düşmüştü. Tom'un hislerini yalnızca o anlayabilirdi. Ancak yıllardır kimse Taladon'u görmemişti. Sanki buhar olup uçmuştu. Yine de bir gün karşılaşacaklarına emindi Tom.

Birden omzunda bir el hissetti. Dönünce arkasında Elenna'yı gördü. Macerasının her aşamasında Elenna da onun yanında olmuştu.

Mavi ipekten bir elbise giyiyordu ama kısa, koyu renkli saçları ilk tanıştıkları günkü gibi karmakarışık.

“Sorun nedir Tom?” diye sordu. “Neden bu kadar endişeli görünüyorsun?”

Tom huzursuzca başını salladı. “Emin değilim... Malvel'in son sözleri aklımdan hiç çıkmıyor.”

“Malvel’in işi bitti,” dedi Elenna. “Endişelenecek bir şey yok.” Tom’u elinden tutarak dans pistine sürükledi. “Ahıra gittim. Fırtına nefis elmalar yiyordu. Bak, Gümüş de şu masanın altında keyfine bakıyor.”

Tom, kurdun keyifle bir kemiği kemirdiğini görünce gülümsedi. Siyah atının hak ettiği şekilde rahatça dinlendiğini öğrenmek de onu mutlu etmişti.

“Herkes mutlu,” diye sözlerine devam etti Elenna. “Sen de mutlu olamaz mısın? Haydi dans edelim.”

“Dans etmeyi bilmiyorum,” dedi Tom, endişelerine rağmen gülümseyerek.

“Ben sana öğretirim.”

Elenna ile daha birkaç adım atmışlardı ki müzik sona erdi. Böylece Tom da rahat bir nefes aldı.

Ardından Kral Hugo’nun büyücüsü ve danışmanı Aduro’nun ona yaklaşmakta olduğunu

gördü. O iyi büyücü olmasaydı, bu işleri asla başaramazlardı.

Aduro en zor anlarda onlara yardım etmiş ve cesaret vermişti. Üzerinde dantelli, harika bir cübbe, elinde de cilalı bir değnek vardı. Tom büyücüye selam verdi, Elenna da zarif bir reverans yaptı.

“Eğleniyor musunuz?” diye sordu Aduro.

“Evet, her şey harika!” dedi Elenna gözleri parlayarak.

Büyücü gülümsedi. “Eğer danstan biraz uzaklaşmaya razıysanız, size kraliyet bodrumunda bir şey göstermek istiyorum.”

“Tehlikeli bir şey mi yoksa?” diye soran Tom, birden paniğe kapılmıştı.

Aduro gülümseyerek başını salladı. Tom kralın danışmanının bile Malvel’in sonsuza dek yok olduğuna inandığını fark etti. “Hayır,” dedi büyücü. “Görevini başarıyla yerine getirdiğin için bir ödül. Avantia, sana çok şey borçlu.”

Tom ve Elenna, küçük bir kapıdan çıkan Aduro’yu koridorun sonuna kadar takip ettiler. Sonra da ardından uzayıp giden merdivenlerden indiler. Elenna heyecandan yerinde duramıyordu.

Merdivenlerin sonunda dar bir yol vardı. Aduro onlara yolu gösterdi ve ağır bir kapının önüne geldiler. Tepedeki hava boşluğundan gelen ışık, kapının pirinç çivilerinin ve kilidinin üstünde parlıyordu.

“Bu çok garip,” dedi büyücü. “Burada silah ustasıyla buluşacaktık. Hiç geç kalmazdı. Acaba başına bir şey mi geldi?”

“Belki de içeridedir,” dedi Elenna.

Aduro kapının kolunu itti ama kapı açılmadı.

“Kilitli,” diye mırıldandı. “Belki...”

O sırada odadan bir inleme sesi geldi.

Tom ve Elenna bakiştılar.

“Birinin canı yanıyor sanki,” dedi Tom.

Büyücü Aduro, değneğini kapının kilidine uzatıp emretti: “Açıl!”

Kilit çıtırdadı ve kapı açıldı. Odada yere yığılmış yaşlı bir adam gördüler.

Bir gelincik, endişeyle ona bakıyordu.

Adam ayağa kalkmaya çalıştı ama gücü yetmedi ve tekrar yere yığıldı.

Tom ve Elenna, hemen onun yanına koştular. Adamın aklı başından gitmiş gibiydi. Beti benzi atmış, üstündeki siyah tunik yırtılmış, elleri ve yüzü minik ısırık ve çiziklerle kaplanmıştı.

Tom yaşlı adama ayağa kalkması için yardım etti.

“Aduro büyüyle ona biraz su verebilir misin?” diye sordu Elenna. “Çabuk!”

Ancak büyücü, odanın ortasındaki boşluğa, ahşap sehpaye bakıyordu. Elenna'nın söylediklerini duymamış gibiydi ve çok şaşkın görünüyordu.

Tom ayağa fırlayarak, “Sorun nedir?” diye sordu.

Aduro ona döndü. Yataktan yeni kalkmışçasına gözlerini kırıştırarak “Korkunç bir şey oldu,” dedi. Sesi boğuk çıkıyordu. “Altın zırh... çalınmış!”

YAKINDA!

ADAM BLADE

Canavar Pesinde

ALTIN ZIRH

KORKUNÇ AHTAPOT

☞ ZEPHA ☞

